

EDITORIAL

Expropiacions justes

Alguns afectats per la construcció de l'oleoducte que Campsa està fent a Vallgorguina, han fet palès el seu desacord amb l'import de les indemnitzacions que han de rebre per l'expropiació de les seves propietats.

Les ofertes que Campsa ha fet als propietaris teòricament s'ajusten als preus del mercat, però confrontant-les amb les valoracions pericials sol·licitades pels afectats, s'aprecien variacions substancials. Hores d'ara les negociacions encara són obertes, però si les posicions es mantenen i no s'aconsegueix un acord entre ambdues parts implicades, serà el Jurat Provincial d'Expropiacions l'encarregat d'establir la indemnització. Sigui quina sigui la solució, sempre hi haurà algú que surti perjudicat, però la llei que regula les expropiacions ja contempla aquesta possibilitat: el benefici de la col·lectivitat en detriment de la minoria.

El que passa és que en ocasions, la regla s'inverteix de tal manera que els perjudicats són molts i els beneficiats formen un col·lectiu molt petit.

Precisament ara ens trobem amb diversos exemples de beneficis col·lectius poc clars. Sense anar més lluny, el Maresme viu uns moments polèmics a causa de la decisió de convertir en autopista de peatge, una autovia que en principi havia de ser gratuïta. Les expropiacions que es van fer als pagesos propietaris dels terrenys, foren en favor del benefici comú que representa la construcció d'una bona via de comunicació. Fins i tot el mateix alcalde de Mataró, promotor de la realització de l'autovia es sent hores d'ara culpable i traït pels seus companys de partit.

El benefici de la col·lectivitat sempre està per sobre del de les minories: aquest és un dels principis de la democràcia. El que passa és que quan un decret d'expropiació cau sobre les teves propietats, ja costa més de pair-ho. I encara costa més d'entendre-ho i acceptar-ho quan aquest lema de la democràcia es dilueix en ofertes ridícules. A tot aquest malestar també s'hi afegeix, a vegades, la sospita que tu estàs rebent el que uns altres han aconseguit treure's de sobre.

Pel que el ciutadà no es senti mai traït, i accepti el benefici col·lectiu renunciant al seu, potser caldria que les expropiacions s'ajustessin més als preus reals del mercat, i es fessin sempre seguint criteris racionals i democràtics.

Solidaritat entre països

Ferrant Pont*

Les relacions Nord-Sud

Les relacions Nord-Sud fa anys que funcionen d'aquesta manera. Certament que no hem estat els catalans els que ho hem implantat. Però això no obsta per tal que en siguem ben conscients. El nostre nivell de vida és el que és pel nostre esforç, però també perquè el de molts altres països és inferior. Si els aliments i les matèries primeres les paguéssim a un preu raonable, que permetés viure dignament als habitants d'aquells països, i si no apliquéssim múltiples subvencions a productes agrícoles europeus, la situació seria totalment diferent i molt més favorable al Tercer Món. D'una forma sovint involuntària i sense culpa directa, resulta que els catalans també som uns grans egoistes.

Aquesta situació ha estat reiteradament denunciada a nivell de països, d'organitzacions internacionals i també de les esglésies. Clama al cel veure com la injustícia presideix la majoria de relacions comercials, que són la continuació de molts anys de colonialisme!

El compromís de les Nacions Unides

Per intentar corregir aquesta situació, profundament injusta, fa molts anys que les Nacions Unides van acordar que tots els països desenvolupats destinessin el 0,7% del seu producte interior

brut per ajudar el desenvolupament dels països del Tercer Món. Són molts pocs els que han complert amb aquest acord de les Nacions Unides. Els països escandinaus, els del Benelux, Àustria i molts pocs altres. En canvi països molt poderosos han demorat el seu compliment en funció dels interessos polítics i dels pactes militars.

Si mirem l'Estat espanyol o Catalunya les xifres són molt reduïdes. Concretament a Catalunya enguany si destinaran 110 milions de pessetes, equivalent a poc més del 0,07% dels ingressos propis de la Generalitat, o sigui deu vegades menys del compromís demanat per les Nacions Unides.

Les formes d'ajudar eficaçment

Avui hi ha una bona experiència en matèria d'ajut a països del Tercer Món. Hom està convençut de que tota iniciativa ha de néixer de la població afectada i que des de fora se'ls pot ajudar, però de cap manera substituir.

En aquests dies de vacances que s'apropen, amb més temps per a la reflexió, seria bo de fer els possibles per incrementar la sensibilitat dels catalans sobre la qüestió. Recordem que ens ajuda a passar unes bones vacances el fet que paguem poc els productes dels països del Tercer Món. Tota vegada que tenim al nostre país el Fons Català de Cooperació al Desenvolupament i moltes altres organitzacions i persones que treballen en aquesta temàtica, per què no decidim d'ajudar-los una mica més?

* Ferran Pont i Puntigam,
Diputat d'Unió Democràtica al Parlament per CIU

L'ahir del poble, camí d'avui

Guillem Brossa*

És propi dels grups humans fer història, i donar suport així a les tesis que defensen observant el passat més pròxim i les conseqüències que van tenir unes certes decisions, unes certes preses de partit en favor d'uns o altres, i unes certes col·laboracions. Hom recorda persones que van marcar la història de la vila amb les seves accions. Se'ls recrimina inútilment que van fer anar la història cap a aquesta o aquella altra direcció. Ningú no pot canviar aquells fets passats. Aquestes persones que tenen més anys i més experiència, tenen sovint menys protagonisme que aleshores. El seu nom continua essent molt respectable, com les seves vides.

Hi ha un principi que sovint passa per alt als humans en fer reflexió sobre la pròpia història i la del nostre poble. El principi és el següent: "Els fets que van ocórrer anteriorment a la nostra història personal i col·lectiva són la causa de la nostra existència." Aquest principi és evident. Ningú no el pot contradir. I l'experiència ens mostra que si alguna cosa de les que van succeir hagués estat d'una altra manera, ja tot el de després hauria estat també diferent. Els estudis de genètica corroboren aquest principi evident. El codi genètic, que serà el que marcarà les característiques concretes de cada nova persona engendrada i que és fruit de la unió

de mitja cèl·lula masculina i mitja de femenina, varia constantment. Això vol dir que, si una d'aquestes unions es produís tan sols un minut després, les característiques de la nova persona ja serien unes altres. Molt més encara si hi intervingués una persona diferent.

La primera conseqüència que se'n dedueix és que cal ser agraït amb la nostra història anterior, sigui quina sigui, més bona o més dolenta, perquè va ser la causa de la nostra existència. I la causa de l'existència de les persones que més estimem. No té cap sentit alegrar-se de la pròpia existència i jutjar alhora despietadament les persones i els fets que són la nostra història immediata anterior.

No podem atribuir el malestar existent a la nostra vila a fets que van ocórrer fa quinze o vint anys. Es avui que tenim a la nostra mà gaudir del nostre poble o fer-lo inhabitable. Avui, som responsables del que passa avui. No podem ignorar-ho ni oblidar-ho.

L'ahir, el passat, les persones, han estat camí cap a l'avui. L'avui és el nostre millor tresor. Agraïm-lo i millorem-lo. És el més just i el més coherent. No es pot bastir un poble que basi la seva empremta i la seva cohesió en els ressentiments del passat. No perdem temps ni diners inútilment propiciant ressentiments del passat. Encara queda molta feina per fer.

Els fills, en conèixer els fets de la història més pròxima a ells, poden opinar que ells mai no haurien obrat d'aquella manera que van obrar els seus pares. Tindrà tota una vida per corroborar amb fets les seves opinions. Però, aquelles decisions han estat l'origen de persones (ells mateixos!) que agrairan sempre que s'hagin produït aquests fets i no uns altres perquè, si no, ells no haurien existit mai. Ser com sóc és fruit d'unes circumstàncies molt determinades. Cada persona, les seves; concretes i irrepitibles. Agrair l'existència vol dir també agrair els fets que l'han ocasionada, encara que en conèixer-los no sigui ben del nostre grat. Les persones, per viure, necessiten ser reconegudes. Es per això que la base d'una convivència de futur consisteix a agrair fets de la història del poble que no compartim, o que fins i tot pensem que van ser negatius pel poble en un moment determinat. Agrair-los, perquè han estat la causa que existeixin molts dels qui ara són i viuen al poble.

No es tracta pas d'aplaudir el que creiem que van ser errors. Però si d'acceptar que, d'uns errors concrets, també se n'esdevingueren conseqüències de les quals ens alegrem. Reflexionant en els errors, mirarem d'evitar-los en el nostre present. Així, tothom pot sentir-se reconegut pels altres, i amb noves energies per construir un poble millor.

Guillem Brossa i Tort
de l'Àmbit Maria Corral

PlaçaGran

Crònica del Vallès Oriental

Edita

Premesa Vallesana

Cap de redacció: Miriam Viaplana.

Caps de secció. Informació General: Llorenç Pascual. Cultura: Miriam Viaplana. Esports i art: Joan Sala Vila.

Redactors, corresponsals i col·laboradors: Montse Mir, Pilar Pereira, Josep Garcia, Lourdes Giménez, Ofèlia Roca, Joan Serrat, Jordi Riera, Salvador Montes, Lola Robles, Xavier Mari, Xavi Muntanya, Alvar Maduell, Ruth Sala, Núria Arbea, Toñi Nieto, Joan Pujol, Pere Comas, Martí Parera, Pere Mateu,

Juli G. Valls, Josep Macià, Lourdes Cubells, Pere Valls, Josep Garrell, Esteve Sala i Joan Colomé.

Fotografia: Josep Garcia i Esteve Gironella.

Redacció, Administració i Publicitat: Roger de Llúria, 1

1r. - Tel. 870 47 09 (Dues línies)

Fax: 870 47 09 - 08400

Granollers

Fotocomposició: Edicatsa

Impressió: Editorial Gironina, S.A.

Dipòsit legal: B 332278

Distribució: Rafael Palomo

"Plaça Gran" és un setmanari plural que no ha de compartir necessàriament les opinions dels seus col·laboradors, que són atribuïdes únicament a les persones que les signen.